

Arrest

**nr. 194 310 van 26 oktober 2017
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de stad Brugge.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Brugge van 6 juli 2017 tot niet-inoverwegingneming van een aanvraag (bijlage 19quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 11 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat C. VERKEYN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat Y. CASTERMANS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“BESLISSING TOT NIET-INOVERWEGINGNEMING

In uitvoering van artikel 50, § 1, derde lid / ~~artikel 52, § 1, derde lid~~ van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag, ingediend op 06/07/2017 door

[...]

niet in overweging genomen.

Reden van de beslissing : Betrokkene heeft geen geldig adres in België

Het burgerschap van de Unie is niet bewezen overeenkomstig artikel 41 eerste lid van De wet van 15 december 1980' en artikel 46 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 en de bloed- of aanverwantschapsband of partnerschap met een burger van de Unie is niet bewezen overeenkomstig artikel 44 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981".

2. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), "doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft".

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker onder meer op, "Schending van art. 50 van het Koninklijk Besluit 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenbesluit) j.art.40, art. 41 (...) van de Vreemdelingenwet."

Verzoeker betoogt als volgt:

"SAMENVATTING VAN HET MIDDEL

Overeenkomstig art. 39/81 Vw. bestaat de mogelijkheid een synthesememorie in te dienen. Deze memorie heeft als doel alle middelen nog eens op een rij te zetten, doch ook aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven te antwoorden op de nota van de verwerende partij (GwHof, 12 juli 2012 en RvS 14 februari 2017, nr. 237.371)..

De argumenten van het middel zullen eerst worden samengevat waarna een repliek wordt geformuleerd op de argumenten van de verwerende partij.

De bestreden beslissing motiveert dat het verblijfsadres van verzoeker door verweerster niet als geldig kan worden aanvaard vermits dit ingevolge een vasthouding gaat over de Legeweg 200, 8200 Brugge en dat daarom een bijlage 19quinquies wordt afgeleverd:

"Betrokkene heeft geen geldig adres in België" (stuk 1).

De bestreden beslissing maakt vooreerst geen vermelding van de juridische grondslag om deze verblijfplaats als dusdanig als "ongeldig" te beschouwen in het kader van de aanvraag van verzoeker al EU-burger (art. 62 Vw.).

De bestreden beslissing maakte voorts geen melding van de juridische noch feitelijke grondslag waarop verweerster zich rechtsgeldig zou kunnen steunen om op basis van dergelijk motief de loutere aanvraag tot verblijf van een unieburger niet in overweging te nemen middels een bijlage 19quinquies (art. 62 Vw.).

In casu is art. 50, §1, derde lid van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenbesluit of Vb.) van toepassing.

Overeenkomstig dit artikel dient het gemeentebestuur de aanvraag van een unieburger in overweging te nemen bij het aantonen van het louter feit dat deze unieburger is. De gemeente dient onmiddellijk in dit geval een bijlage 19 af te leveren.

De burgemeester of diens gemachtigde is daarna verplicht een controle te gelasten om na te gaan of de unieburger daadwerkelijk op het grondgebied van de gemeente verblijft. Intussen wordt de burger van de Unie opgenomen in het wachtregister (art. 50 Vb.). 1706194

Enkel en alleen in het geval de unieburger het bewijs niet kan leveren van unieburgerschap wordt geen bijlage 19 afgeleverd maar een bijlage 19quinquies (art. 50 Vb.).

Er bestaan geen andere wettelijke gronden dan deze om de aanvraag van een unieburger niet in overweging te nemen.

"Zoals verzoeker correct aangeeft, volgt uit artikel 52, 1, derde lid van het Vreemdelingenbesluit enkel dat een aanvraag niet in overweging kan worden genomen wanneer de vreemdeling het bewijs van de familieband niet overlegt. Verweerster weerhoudt evenwel niet het gegeven dat bij het indienen van de aanvraag het bewijs van de familieband niet zou zijn voorgelegd. In artikel 52, §1 van het

Vreemdelingenbesluit worden geen andere situaties opgesomd waarin een aanvraag niet inoverweging wordt genomen.” (RvV 11 mei 2016, nr. 167 406).

Nu de bestreden beslissing duidelijk wel genomen is (stuk 1) op andere gronden dan deze aangaande het aantonen van het unieburgerschap in art. 50 Vb., overschrijdt verweerster haar bevoegdheid en schendt zij het art. 50 Vb.

Verweerster overtreedt te meer de wettelijke bepalingen voorzien in art. 50 Vb. j. art. 40 j. 41 Vw. nu zij de verplichtingen daarin niet volgt.

Met name heeft verweerster niet overeenkomstig deze artikelen een bijlage 19 afgeleverd na vaststelling van het unieburgerschap dat werd vertoond (stuk 2), om daarna de verplichte controle van het verblijf op het grondgebied van de gemeente te bevelen. Het verslag werd daartoe dan ook niet opgemaakt zoals voorzien in art. 50 Vb.

Verweerster heeft daarentegen met overschrijding van de bevoegdheid haar toegekend in art. 50 Vb. en in strijd met de voorgeschreven verplichte werkwijze in dit artikel, zonder controle of verslag, onmiddellijk stelling ingenomen op dezelfde dag als waarop de aanvraag werd ingediend over een adres terwijl zij anderzijds echter niet betwist, en het ook niet voor redelijkerwijze betwisting vatbaar is, dat verzoeker met de Nederlandse nationaliteit, daadwerkelijk in de gemeente verblijft (stuk 2 en 3). Het opgegeven motief in de bestreden beslissing is immers de opmerking over de verblijfplaats van verzoeker.

De bestreden beslissing is dus omwille van bovenvermelde redenen niet rechtsgeldig genomen en dient te worden vernietigd.

ANTWOORD OP DE NOTA VAN DE VERWERENDE PARTIJ

De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen dat de bestreden beslissing zou zijn genomen op basis van het feit dat door verzoeker een vervallen Nederlands paspoort werd voorgelegd, dit in weerwil uiteraard van het daadwerkelijk motief opgenomen in de bestreden beslissing zelf.

De verwerende partij haalt aan dat zij dit niet als een geldig paspoort kan beschouwen zoals voorzien in art. 2 van de Vreemdelingenwet nu de geldigheidsdatum is verstreken.

Overeenkomstig de algemene onderrichtingen betreffende het houden van de bevolkingsregisters (hoofdstuk V) aan haar opgelegd meent de verwerende partij aldus dat zij de aanvraag van verzoeker omwille van deze reden niet inoverweging kan nemen nu verzoeker volgens verweerster in de nota met opmerkingen een paspoort moet voorleggen waarvan de geldigheidsdatum nog niet is verstreken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat dit een a posteriori motivering blijkt te zijn dewelke niet in de bestreden beslissing zelf kan terug gevonden worden en die dan ook geen afbreuk kan doen aan de schendingen in het eerste middel uiteengezet.

“De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen uitdrukkelijke motiveringsplicht verplichten de overheid ertoe in de akte zelf de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen en dit op aan afdoende wijze (...) de verwerende partij geeft in de nota met opmerkingen een a posteriori motivering die niet vermag een schending ongedaan te maken.” (RvV 29 april 2009, nr. 26.630).

Het is duidelijk dat de bestreden beslissing enkel en alleen werd genomen op grond van een reden niet opgenomen in art. 50 Vb., zijnde “Betrokkene heeft geen geldig adres in België” en niet op grond van opmerkingen aangaande voorgelegde stukken betreffende het unieburgerschap hetwelk overigens niet ter betwisting staat.

Overigens dient opgemerkt dat het unieburgerschap nog steeds niet ter betwisting staat maar dat verweerster van mening is dat zij verzoeker niet kan inschrijven in het bevolkingsregister op basis van een verlopen Nederlands paspoort vermits zij daartoe onderrichtingen kreeg en dit haar dan ook ertoe zou nopen een niet inoverwegingname te nemen wanneer het zou gaan over de indiening van een aanvraag tot verblijf van een unieburger.

Dergelijke stelling is niet correct. De loutere onderrichtingen in een draaiboek gegeven aan het bestuur kunnen vooreerst bezwaarlijk een afbreuk doen aan wettelijke bepalingen en kunnen dan ook op geen enkele manier ingeroepen worden tegen een rechtsonderhorige (cfr. betreffende de juridische waarde van onderrichtingen ten aanzien van de bestuurde onder meer RvS 3 maart 2008, nr. 180.339).

Daarenboven blijkt verweerster zich te steunen op het hoofdstuk V van deze door haar aangehaalde onderrichtingen waarvan zij een partieel uittreksel voegt bij haar stukken.

Dit blijkt te gaan over het bijwerken van het bevolkingsregister hetwelk helemaal niets te maken heeft met de verblijfsaanvraag van een unieburger nu dit los staat van het bijwerken van een bevolkingsregister.

Verzoeker merkt overigens op dat in dit artikel trouwens reeds staat te lezen dat indien het wel zou gaan over een bijwerking van een inschrijving in het bevolkingsregister en geen verblijfsaanvraag van een unieburger, aan verweerster het uitdrukkelijke onderricht gegeven wordt dat zelfs in dit geval voor de

unieburger er uitzonderingen gelden vermits deze zijn unieburgerschap voor het bijwerken van het bevolkingsregister kan aantonen met eender welk document. Er wordt dus zelfs hiervoor geen nog lopend nationaal paspoort verwacht.

Maar zoals gezegd hebben onderrichtingen aan het bestuur die niet tegenwerpbaar zijn aan de rechtsonderhorige aangaande de bijwerking van het bevolkingsregister in elk geval ook helemaal niets te maken met de wettelijke bepalingen van toepassing op de verblijfsaanvraag van een unieburger.

De toepasselijke wettelijke bepalingen blijven hieromtrent enkel het art. 50 Vb. en art. 40 j. 41 Vw.:

“Voor de toepassing van deze wet wordt onder burger van de Unie verstaan, een vreemdeling die de nationaliteit van een lidstaat van de Europese Unie bezit en verblijft in of zich begeeft naar het Rijk (...) ledere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult” (art. 40 Vw.)

“Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de burger van de Unie (...) of indien hij op een andere wijze kan laten vaststellen of bewijzen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet (...) Als de burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde (...) in de gelegenheid om binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op een andere wijze te laten vaststellen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.” (art. 40, eerste lid Vw.)

“De burger van de Unie die langer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk wil verblijven en die zijn burgerschap bewijst, overeenkomstig artikel 41, eerste lid, van de wet, dient een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19. In dit geval, wordt de burger van de Unie die in het wachtregister ingeschreven is, zodra uit de controle van de effectieve verblijfplaats, waartoe de burgemeester of zijn gemachtigde moet laten overgaan, blijkt dat hij op het grondgebied van de gemeente verblijft, in het vreemdelingenregister ingeschreven. Het gemeentebestuur maakt het verslag dat na de controle van de verblijfplaats wordt opgesteld over aan de gemachtigde van de minister. Indien de vreemdeling daarentegen niet het bewijs van zijn burgerschap, overeenkomstig artikel 41, eerste lid, van de wet, overlegt, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig de bijlage 19quinquies.”

Hieruit volgt dat de unieburger die met eender welk document zijn unieburgerschap bewijst en die een aanvraag indient, een bijlage 19 wordt afgeleverd en in afwachting van de woonstcontrole in het wachtregister wordt ingeschreven, na deze controle wordt er ingeschreven in het vreemdelingenregister. Opmerkingen over formaliteiten omtrent een inschrijving in het bevolkingsregister zijn hier dan ook niet pertinent en niet van toepassing. Een nationaal paspoort waarvan de geldigheidsdatum nog lopende is, is immers geen *conditio sine qua non* voor de inoverwegingname van de verblijfsaanvraag van een unieburger. Het tegenovergestelde beweren, schendt de artikelen 50 Vb. j. 40 j. 41 Vw.

Volledigheidshalve kan verzoeker hiertoe ook verwijzen naar de onderrichtingen aan verweerster zoals zelf, die ten aanzien van verzoeker weliswaar niet afdwingbaar zijn in diens nadeel maar waarop hij toch kan wijzen in diens voordeel, door haar opgeworpen in verduidelijking van de opname in het wachtregister, alsook op art. 1 wet tot oprichting van een wachtregister van 24 mei 1994 j. art. 50 Vb. die dit bevestigen:

“Vanaf 1 juni 2008 dienen burgers van de Europese Unie die bij de gemeente een verklaring van inschrijving aanvragen (‘bijlage 19’) door de gemeente onmiddellijk (d.w.z. zonder een voorafgaande woonstcontrole te laten uitvoeren) te worden ingeschreven in het wachtregister.” (afdeling II van de Algemene Onderrichtingen opgesteld voor verweerster).

Het dient nogmaals te worden benadrukt dat het niet werd betwist en niet voor betwisting vatbaar is dat verzoeker wel degelijk het stuk van unieburgerschap heeft voorgelegd en dat dus voldaan is aan art. 40 j. 41 Vw.

Immers, overeenkomstig deze artikelen kan het unieburgerschap met eender welk document worden aangetoond.

Het feit dat verweerster zich a posteriori steunt op een motief niet opgenomen in de bestreden beslissing, met name dat zij onderrichtingen zou hebben dat zij een paspoort nodig heeft waarvan de geldigheid nog niet is verstreken om verzoeker te kunnen inschrijven in het bevolkingsregister, kan geen afbreuk doen aan het niet rechtsgeldig zijn van haar handelen in het kader van art. 50 Vb. j. art. 40 j. art. 41 Vw.

2.2. Artikel 50, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), waarnaar verzoeker verwijst, luidt als volgt:

“De burger van de Unie die langer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk wil verblijven en die zijn burgerschap bewijst, overeenkomstig artikel 41, eerste lid, van de wet, dient een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19.

In dit geval, wordt de burger van de Unie die in het wachtregister ingeschreven is, zodra uit de controle van de effectieve verblijfplaats, waartoe de burgemeester of zijn gemachtigde moet laten overgaan, blijkt dat hij op het grondgebied van de gemeente verblijft, in het vreemdelingenregister ingeschreven. Het gemeentebestuur maakt het verslag dat na de controle van de verblijfplaats wordt opgesteld over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de vreemdeling daarentegen niet het bewijs van zijn burgerschap, overeenkomstig artikel 41, eerste lid, van de wet, overlegt, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig de bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19 aan de vreemdeling.

Zodra uit de controle van de reële verblijfsplaats, die de burgemeester of zijn gemachtigde moet laten uitvoeren, blijkt dat de burger van de Unie, ingeschreven in het wachtregister, op het grondgebied van de gemeente woont, wordt hij ingeschreven in het vreemdelingenregister. Het gemeentebestuur maakt het verslag opgesteld bij de controle van de verblijfplaats over aan de gemachtigde van de minister.”

2.3. Uit deze bepaling blijkt dat indien een burger van de Unie zich bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft aanmeldt om een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in te dienen, en zijn burgerschap van de Unie bewijst, deze ingeschreven wordt in het wachtregister en zodra uit de controle van de effectieve verblijfplaats, waartoe de burgemeester of zijn gemachtigde moet laten overgaan, blijkt dat hij op het grondgebied van de gemeente verblijft, in het vreemdelingenregister moet worden ingeschreven. Indien de vreemdeling die zich aanmeldt om een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in te dienen, zijn burgerschap van de Unie niet bewijst, levert de burgemeester of zijn gemachtigde een bijlage 19quinquies af.

2.4. Eerste vraag die zich derhalve stelt is of verzoeker zijn burgerschap van de Unie heeft bewezen. Te dezen stelt de bestreden beslissing *“Het burgerschap van de Unie is niet bewezen overeenkomstig artikel 41 eerste lid van de wet van 15 december 1980, en artikel 46 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981”*. In de nota van de verwerende partij wordt verduidelijkt dat de bestreden beslissing getroffen werd *“Daar het paspoort van de heer [H.] al verliep op 24 november 2016 kon dit niet als een geldig paspoort worden beschouwd.”*

2.5. Artikel 41, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de burger van de Unie op voorlegging van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort, of indien hij op een andere wijze kan laten vaststellen of bewijzen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet

Als de burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terugdrijving over te gaan in de gelegenheid om binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op een andere wijze te laten vaststellen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.”

Artikel 46 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“§ 1

Opgeheven

§ 2

Bij gebreke aan een geldige nationale identiteitskaart of een geldig nationaal paspoort, verlenen de met grenscontrole belaste overheden toegang tot het grondgebied aan de burger van de Unie op overmaking van een van de volgende documenten:

1° een vervallen nationaal paspoort of een vervallen identiteitskaart, of

2° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene.

Er wordt hem een bijzonder doorlaatbewijs afgegeven, overeenkomstig het model van bijlage 10quater. In het geval vermeld onder 2°, wordt de beslissing genomen door de minister of zijn gemachtigde.”

Artikel 40 van de Vreemdelingenwet waarvan verzoeker de schending aanhaalt, luidt als volgt:

“§ 1

Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de burger van de Unie zou kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hem van toepassing.

§ 2

Voor de toepassing van deze wet wordt onder burger van de Unie verstaan, een vreemdeling die de nationaliteit van een lidstaat van de Europese Unie bezit en verblijft in of zich begeeft naar het Rijk.(...)”.

2.6. Uit artikel 46 van het Vreemdelingenbesluit – dat aansluit bij artikel 41 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat een EU-onderdaan op een andere wijze kan laten vaststellen of bewijzen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet – blijkt derhalve dat een burger van de Unie het Rijk mag betreden op grond van een vervallen paspoort. De Raad ziet niet in waarom als een burger van de Unie met een vervallen paspoort het Rijk mag betreden, deze niet met een vervallen paspoort een aanvraag tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving mag indienen. Te dezen blijkt dat verzoekers Nederlands paspoort geldig was tot 24 november 2016. Het blijkt echter nergens uit en de verwerende partij toont ook niet aan dat verzoeker ondanks dit verstreken Nederlands paspoort, niet langer de Nederlandse nationaliteit zou bezitten en niet langer een burger van de Unie zou zijn. Het niet in aanmerking nemen van een aanvraag tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving louter omdat het paspoort is verstreken, zonder dat blijkt dat de betrokkene niet langer een onderdaan is van de betrokken EU-lidstaat is strijdig met het vrij verkeer van EU-onderdanen. In dit verband kan worden gewezen op een arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2005 in zaak C-215/03 waarin kan worden gelezen:

“[...]

17

Volgens vaste rechtspraak wordt het recht voor de onderdanen van een lidstaat om het grondgebied van een andere lidstaat binnen te komen en er te verblijven met de in het Verdrag genoemde oogmerken, rechtstreeks toegekend door het Verdrag of, al naar het geval, door de ter uitvoering daarvan vastgestelde bepalingen (arresten van 8 april 1976, Royer, 48/75, Jurispr. blz. 497, punt 31, en 5 maart 1991, Giagounidis, C-376/89, Jurispr. blz. I-1069, punt 12).

18

Bijgevolg moet de afgifte van een verblijfsvergunning aan een onderdaan van een lidstaat niet als een rechtscheppende handeling worden beschouwd, maar als een handeling waarbij een lidstaat de individuele positie van een onderdaan van een andere lidstaat uit het oogpunt van de bepalingen van gemeenschapsrecht vaststelt (zie onder meer arrest van 23 maart 2004, Collins, C-138/02, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punt 40).

[...]

22

Zoals de Commissie van de Europese Gemeenschappen terecht opmerkt, heeft de verplichting een geldig paspoort of een geldige identiteitskaart over te leggen, in de eerste plaats tot doel, de oplossing van problemen in verband met het bewijs van het verblijfsrecht niet alleen voor de burgers, maar ook voor de nationale autoriteiten te vereenvoudigen, en in de tweede plaats, vast te leggen welke voorwaarden een lidstaat de betrokkenen maximaal mag opleggen voor de erkenning van hun verblijfsrecht.

23

Wanneer dat bewijs in alle gevallen alleen maar kan worden geleverd door de overlegging van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort, gaat zulks echter klaarblijkelijk verder dan de doelstellingen van richtlijn 73/148.

24

De overlegging van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort ten bewijze van de hoedanigheid van gemeenschapsonderdaan vormt immers een administratieve formaliteit die er enkel toe strekt, de nationale autoriteiten een recht te doen vaststellen dat rechtstreeks uit de hoedanigheid van de betrokken persoon voortvloeit.

25

Indien de betrokkene geen geldig paspoort of geldige identiteitskaart overlegt, maar zijn nationaliteit niettemin ondubbelzinnig kan aantonen met andere middelen, mag de lidstaat van ontvangst zijn verblijfsrecht niet betwisten op de enkele grond dat de betrokkene niet een van bovengenoemde documenten heeft overgelegd (zie in die zin, in de context van onderdanen van derde landen, arrest van 25 juli 2002, MRAX, C-459/99, Jurispr. blz. I-6591, punt 62)”.

2.7. De nota stelt, *“De dienst niet-Belgen van het stadsbestuur Brugge kwam op 6 juli 2017 tot beslissing tot niet- overwegingneming met betrekking tot de heer [H.] op basis van de Algemene Onderrichtingen betreffende het houden van de bevolkingsregisters (Hoofdstuk V, afdeling I, 98 h), m.n.de inschrijving van een buitenlandse onderdaan die nooit in België verbleven heeft. Volgens het punt 98, h) gebeurt de inschrijving op basis van de documenten bedoeld in artikel 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Dit artikel stelt dat men houder moet zijn van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel om toegelaten te worden tot het Rijk. Daar het paspoort van de heer [H.] al verliep op 24 november 2016 kon dit niet als een geldig paspoort worden beschouwd.”*

2.8. Zoals verzoeker terecht opwerpt, kunnen de onderrichtingen waarop de verwerende partij steunt – en die bovendien zoals verzoeker eveneens terecht opmerkt niet kunnen worden teruggevonden in de bestreden beslissing – geen afbreuk doen aan wets- en reglementaire bepalingen waarnaar de bestreden beslissing zelf verwijst. Daar komt nog bij dat punt 98, h) van de betrokken onderrichting dat bij de nota gevoegd wordt, duidelijk stelt in de aanhef *“Onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen voor de burgers van de Unie en hun familieleden”* en de laatste paragraaf stelt: *“Wat de burgers van de Unie en hun familieleden betreft, wordt herhaald dat zij hun hoedanigheid van begunstigde van vrij verkeer kunnen aantonen aan de hand van eender welk document.”* Het verweer in de nota is derhalve geen dienstig verweer.

2.9. De bestreden beslissing stelt verder dat verzoeker geen geldig adres heeft in België. Verzoeker stelt, *“Verweerster heeft daarentegen met overschrijding van de bevoegdheid haar toegekend in art. 50 Vb. en in strijd met de voorgeschreven verplichte werkwijze in dit artikel, zonder controle of verslag, onmiddellijk stelling ingenomen op dezelfde dag als waarop de aanvraag werd ingediend over een adres terwijl zij anderzijds echter niet betwist, en het ook niet voor redelijkerwijze betwisting vatbaar is, dat verzoeker met de Nederlandse nationaliteit, daadwerkelijk in de gemeente verblijft (stuk 2 en 3).”* Ten eerste stelt de Raad vast dat blijkens de nota het ware motief van de bestreden beslissing is, het feit dat verzoekers paspoort vervallen was. Voor zover het gebrek aan geldig adres in België toch een motief zou zijn waarop de bestreden beslissing daadwerkelijk steunt, dient te worden opgemerkt dat zich in het administratief dossier geen politieel verslag bevindt waaruit blijkt dat verzoeker niet zou verblijven op het grondgebied van de stad Brugge. Uit stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift blijkt dat verzoeker zich bevindt in de strafinrichting te Brugge. Er kan zoals verzoeker terecht voorhoudt dan ook niet worden betwist dat hij op het grondgebied van de stad Brugge verblijft. Het motief in de bestreden beslissing dat hij geen geldig adres heeft in België, vindt zoals verzoeker terecht opmerkt ook geen steun in artikel 50, §1, derde lid, van het Vreemdelingenbesluit waarnaar de bestreden beslissing verwijst. De Raad merkt op dat de verwerende partij zich op dit vlak ook niet verdedigt in haar nota met opmerkingen.

2.10. De overblijvende passage in de bestreden beslissing, *“en de bloed- of aanverwantschapsband of partnerschap met een burger van de Unie is niet bewezen overeenkomstig artikel 44 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981”* kan deze beslissing niet schragen. Ten eerste herhaalt de Raad dat blijkens de nota het ware motief van de bestreden beslissing erin bestaat dat verzoekers paspoort vervallen was. Voor zover het gebrek aan bewijs van bloed- of aanverwantschapsband of partnerschap met een burger van de Unie toch een motief zou zijn waarop de bestreden beslissing daadwerkelijk steunt, dient te worden opgemerkt dat, zoals verzoeker terecht stelt, dit motief evenmin een grondslag vindt in het bovenvermeld artikel 50, §1, van het Vreemdelingenbesluit en verzoeker dus kan worden gevolgd in zijn betoog dat de bestreden beslissing op andere gronden is genomen dan het niet aantonen van het burgerschap van de Unie.

2.11. Uit het bovenvermelde blijkt dat het eerste middel in de aangegeven mate gegrond is waar het onder meer opwerpt, *“Schending van art. 50 van het Koninklijk Besluit 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenbesluit) j.art.40, art. 41 (...) van de Vreemdelingenwet”*.

Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Dienvolgens behoeven de andere onderdelen van het eerste middel en het tweede middel geen bespreking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Brugge van 6 juli 2017 tot niet-inoverwegingname van een aanvraag (bijlage 19quinquies) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA